

MEDELTIDSVECKAN

I

VISBY

Medeltidsveckan bjuder, normalt, på mängder av upplevelser. Färjorna går med fullsatta turer och extraturer från Svenska fastlandet till Visby, staden med det vackra namnet: ”Regina Maris” – Havets Drottning.

Förväntansfulla, festglada människor invaderar ön och intar varje tänkbar plats, där det går att slå upp ett tält eller ställa upp en husvagn. Uthyrningsrummen är tingade halvårsvis i förväg. Gutarna själva har flyttat ut i vedbodar och skjul för att bereda plats åt behövande turister i den egna bostaden, och för att tjäna den extraslant de själva så väl behöver för att överleva kalla vintrar – det är ett liv och ett kiv.

Gator stängs av för gångtrafikanternas skull; gatuserveringar slås upp; överförfriskade stockholmare slås ned; öl och dricku serveras. Tillströmmande gutar från landsbygden gör sig beredda att delta i förlustelserna och även försvara sitt fädernesland – det är ett liv och ett kiv.

Borgmästaren invigningstalar, åhörare trängs; ficktjuvar vet vad klockan är slagen – armarna är fulla av tidsangivelser; man trampas på tårna, och man trampar på tårna, här spelas på mungiga, där går en halt, spetälsk gute (utklädd), och kladdar på en, till högreståndsperson utklädd kvinnlig korvhandlare.

En jungfru muras in på låtsas i ett gammalt torn – skrik och tandagnisslan; en annan tidsenligt klädd medeltidsjungfru kastas ut i havet, där någon, som vill kallas konstnär, ställt en telefonkiosk för snabbare förbindelse med yttervärlden. En annan konstnär, som också vill ha sitt namn känt, har ställt ett badkar under en gammal kastanj i Botaniska Trädgårdens inre delar – bland blommor och blader – där någon kommunalpolitikerns lättklädda hustru tagit tillfället i akt att visa att hon minsann inte är rädd för ett bad i offentlig miljö – sin make till trots; han sitter och häver öl i glada gilleskamraters lag, där man sjunger hedniska sånger till biskopens stora förtvivlan. Musik av gammalt slag spelas på medeltidsinstrument, dansare uppträder, händer klappas i takt – det är ett liv och ett kiv.

På utomhusscenen tar Valdemar Atterdag för sig av gutarnas guld, tornerare rider och plockar upp ringar med lansspetsen i ädel kamp på rännarbanan, när de inte roar sig med att försöka kasta sin bäste vän ur sadeln; döden går omkring på styltor och lägger liebladet runt halsen på den som står i tur. Existentialister, i grupper, med olika inriktning, håller flammande tal och kastar tomma ölburkar på varandra i den ena kyrkoruinen, medan ett gäng teaterbitna, intresserade, hänger ljusgardiner med hjälp av en ljusorgel uppställd i en annan kyrkoruin.

Campingplatser, runt om Visby, är fullbelagda, människor cyklar omkring och letar efter sovplats; åretruntboende regler sina lås och barrikaderar sig bakom stängda fönsterluckor; sommargäster från fastlandet simmar omkring bland fåglarna i Almedalens fågelsjö eller ligger i gräset och överröstar varandras transistorapparater. Ägaren till Almedalens Hotell och Restaurang har flytt till sommarstugan norrut och överlåtit ansvaret för rörelsens drift på en som inte varit med förr – allt är med andra ord som vanligt. Ännu är det bara måndag, det är långt till veckoslutet och stadens polismästare har svårt att behålla greppet om hela härligheten – innan det hela ännu startat så där riktigt. Han befarar – med illa dold förtjusning – att allt skall gå överstyr i vanlig ordning, så som traditionen bjuder.

Helst av allt skulle han, för skams skull, vilja hissa ett stort segel, surra rodret och låta ön glida åter till den plats i Medelhavet, där den befanns sig för cirka fyra hundra miljoner år sedan, eller också dra ur proppen och låta allt gå till botten, för att, nästa vecka, åter få se ön stiga upp ur havet, så som beskrivits i sagan om Thjelvar.

Han, polismästaren, älskar den här tiden på sommaren, medeltidsveckan ger liksom litet extra krydda åt tillvaron; hans hustru har redan flytt ön tillfälligt – gråhårig.

Copyright © Toivo Molin